

„Кандидовати се или не понижавати се, питање је сад. Је ли боље у души трпети, стреле и жаоке Литваније обесне, или на Пољску, против мора беде, дићи се и Румунији учинити крај?“, питао се у себи Борис Тадић*, који је затим испао кроз прозор. Док су му притрчавали и питали га је ли му добро, успео је само да крикне:

– Ћиласа, Ћиласа ми дајте. Дајем државу за кандидатуру... Ах, лупетам! Дајем краљевство за Ћиласа!

Како се испоставило, Тадић* је тог критичног момента, пошто се нагнуо кроз прозор зграде Председништва, погледао лево и на тераси Скупштине града Београда угледао дух деде Кристине Гаљак. Сама појава духа уплашила га је тако да је пребледео, нарочито због дедине ненормалне сличности с Кристином, али оно што му је дух саопштио оборило га је с ногу.

– Нећете добити ни педаљ кандидатуре док још једном не пробам јагоде из Бегалице, пре него што изгубите право да их производите – рекао је безочни посетилац усред фебруара.

У најкраћем року Ћилас је обавештен о дешавањима. Одмах је ступио у акцију: позвао је директора ЈКП „Погребне услуге“ и упутио поруку Томи Николићу да дође лично и понесе своју лопату. Није то био први пут да вође Демократске странке окупљају експерте, па ни први пут да окупљају гробаре, али проницљивом посматрачу неће промаћи да је једна ствар сахранити националну економију, а друга сахранити духа.

– Шефе, где да копамо? – питали су Ћиласа комуналци (Тома још није био стигао, а неки гласови шапутали су Ћиласу на уво да тај неће ни доћи).

– Копајте доле испод Андрића, таман ћете завршити док Џенифер Лав Хјуит не стигне. Ето како ваља гледати телевизију. Информација је кисеоник бизниса.

Кандидатура

Пише: Александар Велимировић
среда, 29 фебруар 2012 01:23

За то време, што би рекао Лунов Магнус Стрип, телефон је зврјао у Тадићевој* канцеларији. И да се Вук Јеремић није ту нашао, први човек Литваније помислио би да је Тадић* постао „таф-гај”.

– Добро, повући ћу кандидатуру за председавајућег Генералној скупштини УН – започео је прокламацију Вук Јеремић, али га с друге стране жице председник Литваније прекиде и рече му да за тим нема потребе, да су чули шта се дешава на Андрићевом венцу те да Литванија повлачи сваку реч против Србије. На другој линији, Борко Стефановић је покушао да увери председника Румуније да ће Власима доделити звање нај-Румуна, но наишао је на мекшину: председник ове добросуседске републике цвилео је да не тражи ништа. Слично је било и с Пољском, с којом је преговарала дежурна теткица, која је конверзацију завршила речима „Е ако је тако, онда харашо. Аста вам лависта”!

У Бриселу и ван њега сви су били ван себе. Пронела се вест да дух деде Ота фон Бизмарка у потпуности подржава захтеве духа деде Кристине Гаљак, тако да ни сама Кристи Мисти, како је зову фанови, ни држава Немачка, бог и батина – ништа нису могли да учине. Чекало се да шаптачица Џенифер дође и покуша да убеди господина духа да се упокоји на ползу кандидатури Србије, или да се јагоде из Бегаљице макар замене крушкама из Латинске Америке, које су такође виђене за ископ.

Не знамо шта се даље одиграло, ни да ли је Кристинин деда пожелео крушке или вечни мир. Али оног дана кад је требало да нам се деси кандидатура, из јавних сирена за узбуњивање, прилагођених новој сврси а истим странцима, зачула се песма: „Устајте, презрени на свету, ви Срби које мори глад. Док ЕУ хвата бес и јад, ви пређосте из села у град.” И после тога сваки нам је дан био – Бајага.